

Мстивий. Книга 2

КУПИТИ

Похмура й захоплива історія про владу і помсту.

Магнето і Професор Ікс. Супермен і Лекс Лютор. Віктор Вейл та Ілай Евер. Сідні та Серена Кларк. Чудове партнерство тепер зруйноване.

Але Марцеллі Ріггінс ніхто не потрібен. Після зустрічі зі смертю вона нарешті повернула собі контроль, якого завжди прагнула, і планує скористатися набутою владою, щоб поставити місто Меріта на коліна. Вона піде на все, що завгодно, збираючи своїх поплічників і нацьковуючи один на одного двох найганебніших ЕО — Віктора Вейла та Еві Евер.

З піднесенням Марцелла набуває нових ворогів — і арена міста знову стає місцем для остаточної жахливої розплати.

Становлення
Шість тижнів тому
Передмістя Меріта

У ніч своєї смерті Марцелла приготувала чоловікову улюблену вечерю.

Не тому, що планувалась урочиста подія, а тому, що нагоди взагалі не було. Спонтанність, як наголошують експерти, — запорука сімейного щастя. Марцелла до кінця не розуміла, чи сама погоджується з такою думкою, але все одно вирішила випробувати свої сили в приготуванні домашньої їжі. Страви готувала невигадливі: обсмажений із чорним перцем добротний стейк і запечений на повільному вогні батат. До вечері відкоркувала пляшечку мерло.

Але минала шоста година, а Маркус досі не прийшов.

Марцелла поставила підігріватися їжу в духовку, а потім глянула у дзеркало в передпокої, щоби підфарбувати губи. Вона розпустила довге чорне волосся і знову зібрала його в неакуратний хвостик, випустила кілька пасом, а потім розгладила сукню вільного крою. Усі довкола завжди вважали її вродливою від природи, але природна краса мала свої обмеження. Насправді Марцелла займалася в спортзалі по дві години шість днів на тиждень, тренувала, качала й розтягувала кожен м'яз на стрункому тілі зростом метр вісімдесят і ніколи не виходила зі спальні без досконалого макіяжу. Життя було непростим: і в підтриманні краси, і в шлюбних стосунках із Маркусом Андовером Рігінсом, більш відомим як Марк-Акула, права рука Тоні Гатча.

Таке життя було непростим, але вартим результату.

Мати любила приказувати, що донька якимось дивом спіймала на вудочку найкращу рибину. От тільки мати навіть не здогадувалася, що Марцелла насаджувала наживку на гачок лише заради одного наміченого улову. І спіймала саме того, кого побажала.

Темно-червоні підбори зацокотіли по дерев'яній підлозі й пірнули в шовковий килим. Вона закінчила сервірувати стіл і запалила кожну з двадцяти чотирьох свічок у парі залізних канделябрів обабіч дверей.

Маркус їх ненавидів, але вперше Марцеллу не обходила його думка. Їй припали до душі ті канделябри з довгими стрижнями та звивистими ріжками для свічок, наче з французького шато.

Вони створювали атмосферу розкоші, віковичного багатства.

Вона глянула на годинник — уже сьома, — але поборол бажання подзвонити. Варто придушувати полум'я — лише так воно не розгориться. До того ж якщо Маркус працював, то роботу ставив на перший план.

Марцелла налила собі келих вина, притулилася спиною до стільниці й малювала в уяві його сильні руки, що стискали чиєсь горло. Занурювали чиюсь голову під воду, трошили чиюсь щелепу.

Якось він прийшов додому з руками, по лікоть у крові, і вона віддалася йому просто там, на мармуровій стільниці. З кобури стирчав металевий ствол його пістолета і впивався сталлю в її ребра.

Усі вважали, що Марцелла кохала свого чоловіка, попри його роботу. Насправді ж — саме завдяки їй.

Та коли сьома доцюкала до восьмої, а восьма наблизилася до дев'ятої, збудження Марцелли повільно переросло в роздратування. Коли вхідні двері зрештою відчинилися, роздратування загострилося до гніву.

— Вибач, люба.

Його голос завжди змінювався, коли він випивав і ставав по-вільним, млявим, манірним. Більше нічого не виказувало сп'яніння.

Він ніколи не спотикався, не хитався, та й руки ніколи не тремтіли.

Ні, Маркус Рігінс був міцним горішком, хоч і не без ганджів.

— Усе гаразд, — відказала Марцелла й розсердилася, що голосом видала своє роздратування. Жінка розвернулася до кухні, але Маркус зловив її за зап'ястя й потягнув із такою силою, що вона втратила рівновагу. Він її обійняв, а вона зазирнула йому у вічі.

Звісно, чоловікова талія трохи потовщала, тоді як її лише тоншала, прекрасне тіло плавця з кожним роком дещо гладшало, але медово-каштанове волосся не порідшало, а очі досі мали синій відтінок сланцю або темної води. Маркус завжди був привабливим, хоча вона не була впевнена, чи то завдяки пошитим на замовлення костюмам, чи то

завдяки манері рухатися по життю: немов він очікував, що перед ним розступатиметься весь світ.

Утім, зазвичай так і відбувалося.

— Ти неперевершена, — прошепотів він і палко притиснувся до стегон Марцелли. Проте жінка була не в настрої.

Вона простягнула руку і провела нігтями по його неголеній щоці.

— Ти голодний, дороженький?

— Завжди, — заричав він їй у шию.

— Добре, — відказала Марцелла, відсторонюючись і розгладжуючи сукню. — Вечеря готова.

Крапля червоного вина, наче краплина поту, скотилася з краю піднятого келиха на білу скатертину. Марцелла налила забагато — від поганого настрою все падало з рук. Та Маркус, схоже, не помітив плями. Здавалося, він узагалі нічого не помічав.

— За мою чарівну дружину.

Маркус зроду не молився перед їдою, але завжди, ще з вечора їхнього знайомства, виголошував тост. Байдуже, чи сиділа за столом компанія з двадцяти осіб, чи вони їли наодинці. Ще на першому побаченні тост запалював серце Марцелли, але з плином часу такий жест здавався штучним, награним. Призначеним для того, щоб зачарувати, але насправді нещирим. Проте він незмінно виголошував ці слова і, можливо, так виявляв своєрідне кохання.

А може, Маркус просто був людиною звички.

Марцелла підняла келих.

— За мого прекрасного чоловіка, — машинально відказала вона.

Жінка вже майже піднесла келих до губ, аж раптом угледіла пляму на манжеті Маркуса. Спершу їй подумалося, що то лише кров. Але ж кров не яскрава і точно не рожева.

Помада.

У думках одразу промайнули всі розмови зі знайомими заміжніми жінками:

«Він уже почав задивлятися на інших?»

КУПИТИ